

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

în Cauza Hussain împotriva României

(Cererea nr. 12338/02)

Strasbourg

14 februarie 2008

Devenită definitivă la 14/05/2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Hussain împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Boštjan M. Zupančič, *președinte*,

Corneliu Bîrsan,

Elisabet Fura-Sandström,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

David Thór Björgvinsson,

Ineta Ziemele, *judcători*,

Santiago Quesada, *grefier*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 24 ianuarie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 12338/02, introdusă împotriva României, prin care un cetățean irakian, domnul Emad Abdul Amir Hussain (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 22 ianuarie 2002 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*)..

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat în mod succesiv de agentul său, doamna Beatrice Ramașcanu, prin co-agent-ul său, doamna Ruxandra Pașoi, și prin noul său agent, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamantul se plânge îndeosebi cu privire la absența unei anchete efective cu privire la pretinderile sale legate de tratamente rele aplicate de indivizi și de detenția sa la centrul de tranzit al aeroportului Otopeni din data de 1 până la 17 august 2001 (articolele 3 și 5 alineatul 1 f) al Convenției).

4. Le 5 ianuarie 2007, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se de dispozițiile articolului 29 alineatul 3 al Convenției, ea a decis că admisibilitatea, si fondul cauzei vor fi examinate în același timp.

5. Aceasta a decis de asemenea să indice Guvernului, în aplicarea articolului 39 din regulament, că ar fi fost de dorit în interesul părților și a bunei desfășurări a procedurii, să nu îndepărteze reclamantul de pe teritoriu până la noi ordine.

6. În virtutea articolului 41 din regulament, aceasta a decis în plus să trateze cauza în mod prioritar.

7. Atât reclamantul cât și Guvernul au depus obiecții scrise (articolul 59 alineatul 1 din regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

8. Reclamantul este un cetățean irakian născut în anul 1956 și locuitor al orașului București.

9. A intrat în România în 1977, în posesia unei vize care i-a fost reînnoită în mod regulat până la 26 octombrie 1999, dată la care documentele sale i-ar fi fost furate. A rămas de atunci pe teritoriul român fără titlu de sejur valabil. Este tatăl a doi copii care s-au născut respectiv în 1987 și 1989 din relația sa de concubinaj cu o cetățeană română. Pretinde că este singurul care se ocupă de copii de vreme ce s-ar fi despărțit de mama lor în 1999 și că aceasta ar locui din 2000 în străinătate.

A. Plângerile morale împotriva terților

10. Potrivit reclamantului, începând cu 1999, acesta a fost urmărit în stradă, amenințat și agresat în nenumărate reprize de concubina sa și de terți la instigarea acesteia.

1. Plângerea penală împotriva fostei concubine a reclamantului

11. La 22 iulie 1999, reclamantul a depus plângere la comisariatul de poliție împotriva fostei sale concubine pentru acte de violență împotriva lui în iulie 1999.

12. La 26 octombrie și 8 decembrie 2000, ca urmare a unei cereri a reclamantului, parchetul de pe lângă tribunalul de primă instanță din București a informat interesatul că examinarea plângerii sale se prelungea și că o completare de anchetă fusese ordonată polițiștilor.

2. Plângere penală împotriva fostei concubine a reclamantului și a unui terț

13. La 19 noiembrie 1999, reclamantul a depus la comisariatul de poliție o plângere penală împotriva fostei sale concubine și a unui terț pe care l-a considerat că a fost incitat de prima să îl amenințe și să o lovească pe fiica sa minoră, ceea ce s-ar fi întâmplat în aceeași zi .

14. La 14 decembrie 1999, agenții de poliție au audiat reclamantul la comisariat. Reclamantul spune că se hotărâse cu această ocazie să nu se mai prezinte la comisariat pe motiv că n-ar fi fost corect tratat.

15. Guvernul a relatat urmarea anchetei fără a furniza documente de sprijin. Potrivit lui, la 11 februarie 2000, fosta concubină a reclamantului a fost interogată. La 17 aprilie și 11 decembrie 2000, comisariatul l-a convocat pe acesta pentru a-i cere informații suplimentare despre incidentul din 19 noiembrie 1999. Reclamantul ar fi refuzat de asemenea să se prezinte.

16. Potrivit Guvernului, la 1 august 2001 reclamantul a fost din nou interogat.

17. La o dată neprecizată, cauza a fost trimisă în fața tribunalului de primă instanță din București.

18. Reclamantul și fiica sa minoră au fost citați în fața tribunalului de primă instanță la 26 noiembrie 2002.

19. Printr-o scrisoare din 16 noiembrie 2002, adresată grefei Curții, reclamantul precizează că fiica sa și el nu aveau intenția de a se prezenta în fața tribunalului, jurisdicțiile române neinspirându-le încredere.

20. Printr-o scrisoare din 20 ianuarie 2003, acesta a informat grefa că el și fiica sa fuseseră din nou citați să se prezinte în fața tribunalului la 17 decembrie 2002, dar că nu se prezentaseră, din aceleași motive.

21. Printr-o sentință din 17 decembrie 2002, din care o copie a fost depusă la dosar, tribunalul de primă instanță din București, în temeiul absenței îndelungate a victimelor la audierile succesive, a pus capăt procesului penal în virtutea articolelor 10 h), 11 alineatul 2 b) și 284¹ din codul de procedură penală.

22. Din piesele de la dosar nu reiese că reclamantul ar fi introdus un recurs împotriva acestei sentințe.

3. Plângerea penală împotriva altor terți

23. La 18 aprilie 2000, reclamantul ar fi fost atacat în stradă de două persoane necunoscute care, ieșind dintr-un automobil, l-ar fi lovit în față și la picioare. În aceeași zi, acesta s-ar fi prezentat la serviciul de urgență al spitalului unde i-a fost suturată buza superioară.

24. Ca urmare a unui examen medical la 12 octombrie 2000, un medic din serviciul de neurochirurgie al spitalului de urgență ar fi eliberat reclamantului un certificat medical unde stabilește diagnosticul următor :

« stare post-traumatică recentă (18 aprilie 2000) la nivelul craneo-facial, cu o plagă contuzie lungă la buza superioară, suturată și vindecată»

25. La 18 octombrie 2000, un medic de la secția de ortopedie a spitalului de urgență a eliberat reclamantului un certificat medical care stipula următorul diagnostic :

« contuzie la pulpa piciorului cu o parțială fisură musculară (...) ; pacientul nu merge »

și prescriind următorul tratament :

« ghips timp de cinci zile la nivelul femurului și al gambei, în poziție proclivă ; (...) ; merge cu ajutorul bastoanelor (...) »

26. Același certificat preciza :

« Bolnavul s-a prezentat la spital la 18 octombrie 2000 la orele 16.00 și s-a întors la orele 22.45 ; a declarat că ar fi fost agresat. »

27. La 9 noiembrie 2000, reclamantul a sesizat parchetul de pe lângă tribunalul de primă instanță din București printr-o plângere penală pentru agresiunile la care a fost victimă.

28. La 18 decembrie 2000, cauza a fost trimisă la comisariatul de poliție.

29. La 18 iulie 2001, ca urmare a unei cereri a reclamantului parchetul de pe lângă tribunalul de primă instanță din București a informat interesatul că o completare de anchetă fusese ordonată polițiștilor .

B. Evenimentele de la 1 august 2001

30. Printr-o scrisoare din 30 iulie 2001, depusă la dosar, comisariatul de poliție a invitat reclamantul să se prezinte la secție la 1 august 2001 pe motivul unei plângeri penal pe care acesta o introdusese. Din piesele de la dosar nu reiese clar la care dintre plângerile penale făcea referire această scrisoare.

31. Potrivit reclamantului era vorba de plângerea sa din 9 noiembrie 2000, trimisă la comisariatul de poliție la data de 18 decembrie 2000 (paragrafele 27 și 28 de mai sus).

32. Potrivit Guvernului, convocarea purta asupra plângerii din 19 noiembrie 1999 (paragraful 13 de mai sus).

33. Evenimentele care au urmat au făcut obiectul unei controverse între părți.

1. Versiunea reclamantului

34. Reclamantul afirmă că s-a prezentat la sediul comisariatului la 1 august 2001. În timp ce redacta declarația care îi fusese solicitată de către polițiști, doi angajați ai direcției generale pașapoarte au intrat în instituție, l-au întrebat dacă dispunea de pașaport, i-au pus cătușe și l-au condus cu forța la centrul de tranzit al aeroportului Otopeni. Reclamantul afirmă că fusese convocat la comisariatul de poliție pentru a i se pune o capcană și pentru fi scos de pe teritoriu.

2. Versiunea Guvernului

35. Potrivit Guvernului, reclamantul a fost invitat la comisariatul de poliție pentru a furniza autorităților însărcinate cu ancheta informații suplimentare cu privire la evenimentele din 19 noiembrie 1999. Cu această ocazie, el a fost interogat. În timpul audierilor, polițiștii au constatat că reclamantul nu dispunea de un permis de sejur valabil și au contactat departamentul pentru străini pentru a regla situația acestuia. Nedispunând de un document de călătorie, acesta a fost cazat la centrul de tranzit al aeroportului Otopeni. În aceeași zi, autoritățile au solicitat de asemenea asistența ambasadei Irakului la București pentru a obține eliberarea unui document de călătorie, și a precizărilor posibilităților de repatriere.

C. Detenția reclamantului la centrul de tranzit al aeroportului

36. La 1 august 2001, reclamantul a fost condus la centrul de tranzit al aeroportului internațional din București-Otopeni în vederea îndepărtării sale de pe teritoriu.

37. Fiind vorba de situația reclamantului, Guvernul a furnizat o copie a documentului din 1 august 2001 prin care direcția de înregistrare informatică a persoanelor informa direcția pentru străini că, drept urmare a unui control în cadrul prevenirii sejururilor ilegale ale cetățenilor străini, reclamantul fusese identificat și însoțit la sediul direcției pentru clarificarea situației sale. În același document ea propunea să însoțească reclamantul și să îl cazeze la centrul din Otopeni până la identificarea posibilităților de repatriere, să solicite asistența ambasadei Irakului la București în vederea eliberării unui document de călătorie și, după ieșirea reclamantului din țară să ia o decizie de interdicție pentru intrarea pe teritoriu pentru o perioadă de doi ani și șase luni.

38. Reclamantul nu a primit notificare pentru nici o decizie privind plasarea sa în centru. Potrivit acestuia, acesta ar fi fost dus încătușat și ar fi rămas fără informații despre copiii săi timp de câteva ore .

39. La 17 august 2001, a părăsit centrul, pe motivul cererii sale de statut de refugiat (vezi punctul D de mai jos).

D. Cererea pentru statutul de refugiat

40. La 9 august 2001, reclamantul a solicitat pe lângă oficiul național pentru refugiați (« oficiul ») statutul de refugiat făcându-și cunoscută intenția de a rămâne în România împreună cu copiii săi. Acesta pretindea că se temea că va avea probleme cu autoritățile irakiene în caz de expulzare. La cererea reprezentantului biroului, reclamantul a precizat

că nu fusese niciodată urmărit, și nici pus sub detenție în Irak și că nu era membru al nici unui partid politic împotriva

41. Printr-o decizie din 15 august 2001, oficiul a respins cererea, reținând că reclamantul nu dovedise să fi făcut obiectul persecuțiilor și că lucrarea sa era confuză și așadar lipsită de credibilitate.

42. La 16 august 2001, reclamantul a format opoziție în fața tribunalului de primă instanță din București împotriva deciziei de respingere.

43. O audiere a avut loc la 30 august 2001. Reclamantul, deși citat în mod regulat să se prezinte în fața tribunalului, nu s-a prezentat. Printr-o sentință din aceeași zi, purtând mențiunea « definitivă », tribunalul a respins opunerea, considerând că reclamantul nu dovedise că s-ar fi expus unui risc real de persecuții sau de tratamente rele dacă s-ar fi întors în țara sa de origine. Tribunalul a constatat de asemenea că reclamantul locuia ilegal în România încă din 1999, dar doar după arestarea sa și plasarea sa în centrul de tranzit acesta întocmise o cerere de statut de refugiat.

E. Procedură purtând asupra unui litigiu locativ

44. La 9 septembrie 1999, reclamantul, în calitate de reprezentant al unei societăți comerciale, a sesizat tribunalul județean București cu privire la o acțiune cu hotărâre provizorie împotriva fostei sale concubine, pentru a se vedea reintegrat într-un apartament pe care aceasta din urmă i-l închiriasese..

45. Printr-o sentință din 18 noiembrie 1999, tribunalul județean a respins acțiunea, constatând că societatea reprezentată de reclamant nu plătiese chiria.

46. Reclamantul pretinde că ar fi introdus apel împotriva acestei sentințe dar a renunțat ulterior la acest recurs din cauza lipsei sale de încredere în jurisdicții.

F. Situația actuală a reclamantului

47. Printr-o scrisoare din 13 decembrie 2005, autoritatea pentru străini a informat Guvernul cu privire la situația reclamantului :

« Cu privire la situația sa actuală, vă informăm că cetățeanul irakian locuiește ilegal în România. Cu toate acestea, el are posibilitatea de a solicita statutul de tolerat pe teritoriul țării noastre, autoritatea pentru străini dând curs recomandării HCR din 2003 de a nu trimite în Irak sau în țările vecine acestui stat cetățenii irakieni al căror sejur în România este ilegal. »

48. în observațiile sale din 19 februarie 2007, Guvernul a precizat următoarele :

« Cu privire la situația sa actuală, vă informăm că cetățeanul irakian locuiește ilegal în România deși, el are posibilitatea de a solicita statutul de tolerat pe teritoriul țării noastre. Autoritatea pentru străini ia în considerare recomandarea HCR din 2003 de a nu trimite în Irak sau în țările vecine acestui stat cetățenii irakieni al căror sejur în România este ilegal. »

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

49. Prevederile pertinente ale Codului de procedură penală se citesc după cum urmează :

Articolul 10

« Acțiunea penală nu poate fi deschisă sau, dacă a fost, nu poate continua dacă :

(...)

h) plângerea prealabilă a persoanei lezate a fost retrasă sau a existat o reconciliere între părți, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea plângerii sau concilierea părților exclude responsabilitatea penală. »

Articolul 11 alineatul 2

« Atunci când constată, în timpul fazei de judecare a cauzei, că se află într-unul din cazurile prevăzute la ‘articolul 10, tribunalul dispune:

(...)

b) încheierea procesului penal în cazul prevăzut în articolul (...) 10 h). »

Articolul 279 alineatul 2

« Declanșarea acțiunii penale nu are loc decât în baza plângerii prealabile a persoanei lezate pentru infracțiunile pentru care necesitatea unei astfel de plângeri este prevăzută de lege. Plângerea prealabilă trebuie să fie adresată:

a) tribunalului, fiind vorba de infracțiuni interzise de articolele 180 (loviri și alte violențe) și 193 (amenințare) (...) din codul penal, atunci când autorul este cunoscut. Dacă autorul este necunoscut , partea lezată se poate adresa autorității însărcinată cu ancheta penală în vederea identificării sale (...);

b) la autorității responsabile cu ancheta penală sau cu procurorul, în cazul infracțiunilor altele decât cele prevăzute la alineatul a). »

Articolul 284¹

« În cazul infracțiunilor prevăzute la articolul 279 alineatul 2 a), absența nejustificată a persoanei lezate la două audieri succesive înaintea jurisdicției de primă instanță duce la retragerea plângerii prealabile. »

Articolul 285

Plângere prealabilă depusă în mod neregulat

« Plângerea prealabilă depusă în mod neregulat în fața autorității responsabile cu ancheta penală sau în fața tribunalului este trimisă către autoritatea competentă. În acest caz, plângerea este valabilă dacă a fost depusă în termenul legal pe lângă autoritatea necompetentă. »

50. Prin urmare, articolul 5 al Legii 29 din 7 noiembrie 1990 cu privire la contenciosul administrativ, abrogată de legea nr. 554/2004, prevedea, pentru persoana care contestă un act al unei autorități administrative, obligația de a urma procedura prealabilă înainte de a sesiza tribunalul.

51. Ordonanța nr. 102 din 31 august 2000 asupra regimului refugiaților în România, așa cum a fost redactată la momentul faptelor (abrogată prin Legea nr. 122 din 18 mai 2006 asupra azilului în România) dispunea în special cele ce urmează :

Capitolul I : Dispoziții generale

Articolul 2 alineatul 1

« Statutul de refugiat poate fi acordat la cererea străinului care aduce dovada că și-a părăsit țara pentru că se teme, din motive bine întemeiate, de persecuțiile pe motivul rasei sale, a religiei sale, a naționalității sale, a opiniilor sale politice sau a apartenenței sale la un grup social și care nu poate sau nu vrea să primească protecția țării sale din motivul acestei temeri. »

Articolul 13 alineatul 1

« în așteptarea unei decizii definitive și executorii asupra cererii sale, persoana străină care solicită statutul de refugiat are drepturile și obligațiile următoare :

a) dreptul de sejur în România, până la scadența unui termen de cincisprezece zile începând din momentul în care o decizie de respingere a cererii sale a devenit executorie.(...) »

52. Dispozițiile pertinente ale Legii nr. 123 din 2 aprilie 2001 asupra statutului străinilor în România, publicată în Buletinul oficial din 3 aprilie 2001 și abrogată de Ordonanța de Guvern nr. 194 din 12 decembrie 2002 prevăd următoarele:

Capitolul II : Intrarea, sejurul și ieșirea străinilor

Secțiunea a doua :Sejurul străinilor

Articolul 17

« Străini veniți temporar în România sunt obligați să părăsească teritoriul statului român în termenul de valabilitate al vizei lor. (...) »

Articolul 21

« 1. Străinul care nu se conformează cu prevederile articolului 17 (...) poate fi trimis de pe teritoriu către țara sa de origine (...) »

2. Măsura de îndepărtare este luată de ministerul Internelor. Organele sale teritoriale pun viza de ieșire pe documentele de călătorie.

3. Până la punerea în execuție a măsurii prevăzute la cel de-al doilea paragraf, străinul care nu dispune de un document de călătorie valabil și nici de mijloace financiare este găzduit în centre special amenajate în acest scop de către ministerul de Interne. »

53. Decizia Guvernului nr. 476 din 17 mai 2001 asupra modalităților de aplicare a legii 123 din 2 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial din 29 mai 2001 și abrogată prin Ordonanța Guvernului nr. 194 din 12 decembrie 2002 prevedea printre altele :

Capitolul IV : Crearea, organizarea și funcționarea centrelor de găzduire pentru străini

Articolul 77

« 1. Străinii despre care se constată că stau în mod ilegal pe teritoriul României pot fi găzduiți temporar în centre special amenajate (...)

2. Cazarea este stabilită de direcția generală de înregistrare informatică a persoanelor.. »

Articolul 78

« 1. Centrele sunt create, organizate, autorizate pe planul sanitar de către direcțiile de sănătate publică, amenajate și echipate astfel încât să ofere condiții corespunzătoare de cazare, hrană, asistență medicală, și igienă personală, pentru următoarele categorii de străini :

a) persoanele care stau ilegal în România;

(...)

d) persoanele fără acte, până la stabilirea identității lor, și clarificarea situației lor din punct de vedere al legalității sejurului lor. »

Articolul 79

« 1. durata de cazare temporară fixată printr-o decizie a direcției generale pentru înregistrarea informatizată a persoanelor nu poate depăși în principiu trei luni.

2. Prelungirea duratei de cazare temporară după trecerea acestui termen nu poate avea loc decât în virtutea unei decizii motivate a direcției. »

Articolul 80

« 3. Motivul cazării precum și drepturile și obligațiile străinilor implicate de această măsură le sunt comunicate în scris. »

54. Prevederile pertinente ale ordonanței de urgență nr. 194 din 12 decembrie 2002 asupra statutului străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial din 27 decembrie 2002 și modificată prin legea 482 din 10 noiembrie 2004 erau formulate astfel :

Capitolul V : Regimul de îndepărtare a străinilor de pe teritoriul României

Secția I : Condițiile generale care guvernează îndepărtarea străinilor de pe teritoriul României

Articolul 79 : îndepărtarea străinilor de pe teritoriul României

« Față de străinii al căror sejur în România a devenit ilegal l (...), autoritatea pentru străini poate decide îndepărtarea de pe teritoriu (...) »

Articolul 80 : Ordin de părăsire a teritoriului României

« 1. Ordinul de părăsire a teritoriului este constituit prin decizia autorității pentru străini (...) care obligă un străin să părăsească teritoriul României în următoarele termene :

a) pentru străinul (...) al căror sejur a devenit ilegal, într-un termen de maxim zece zile

(...)

2. Termenele prevăzute la paragraful 1 sunt calculate începând cu data la care ordinul de a părăsi teritoriul a fost comunicat persoanei implicate, în condițiile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență. »

Articolul 81 : Comunicarea ordinului de părăsire a teritoriului

« 1. Comunicarea ordinului de părăsire a teritoriului este realizată de către autoritatea pentru străini. (...).

2. Ordinul de părăsire a teritoriului este redactat în două exemplare, în română și într-o limbă internațională .

3. Dacă străinul este prezent, un exemplar al ordinului îi este remis în baza unei semnături (...)

4. Dacă nu este prezent, comunicarea ordinului se face după cum urmează :

a) pe cale poștală, cu aviz de primire, la adresa unde și-a declarat reședința;

b) prin afișare la sediul autorității pentru străini (...), în cazul în care străinul :

i. refuză să semneze ordinul de părăsire a teritoriului ;

ii. nu mai locuiește la adresa pe care a declarat-o ;

iii. nu și-a comunicat adresa autorităților. »

Articolul 82 : Contestarea împotriva ordinului de a părăsi teritoriul

« 1. Ordinul de părăsire a țării poate fi contestat într-un termen de zece zile lucrătoare începând de la data comunicării sale, în fața curții de apel. (...) Hotărârea curții de apel este definitivă.

2. Exercițarea căii de recurs prevăzută la paragraful 1 suspendă executarea ordinului de părăsire a teritoriului. »

55. Secțiunea 5 din acest capitol prevede, în articolele sale de la 93 la 97, procedura privind plasarea străinilor într-un centru special 1 (*« luarea în custodie publică a străinilor »*), durata unei astfel de măsuri, posibilitatea pentru cei interesați de o contesta

în fața curții de apel București, precum și dreptul lor de a fi informați în scris asupra motivelor măsurii în chestiune.

III. DECIZIILE INTERNE PERTINENTE

56. Guvernul a prezentat Curții că în cursul anului 2002, un anumit Y.W. sesizase tribunalul de primă instanță din București cu privire la o acțiune împotriva direcției de înregistrare informatizată a persoanelor, în vederea anulării unei decizii prin care reținuse la 3 ianuarie 2002 și plasase în centrul de tranzit Otopeni.

57. Printr-o sentință din 9 mai 2002, tribunalul județean din București a respins acțiunea, pe motiv că procedura prealabilă prevăzută articolul 5 din legea 29/1990 privind contenciosul administrativ nu fusese observată în speță.

58. Din piesele de la dosar nu reiese că această sentință a devenit definitivă.

IV. ELEMENTELE DE DREPT INTERNAȚIONAL PERTINENTE

59. Într-un raport din septembrie 2005, Înaltul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (HCR) a reînnoit recomandările sale adresate Statelor invitându-le să raporteze introducerea măsurilor care ar fi putut să-i aducă în situația de a alunga persoanele originare din Irak. Potrivit acestui raport, pentru solicitanții de azil care nu au fost recunoscuți ca refugiați, trebuie să fie propuse anumite forme de protecție în acord cu principiile internaționale ale drepturilor omului. HCR a subliniat că nu a încurajat niciodată întoarcerile în orice regiune a Irakului, date fiind problemele de securitate.

IN DREPT

I. ASUPRA ÎNCĂLCĂRII PRETINSE A ARTICOLULUI 3 AL CONVENȚIEI

60. Reclamantul pretinde că parchetul nu a examinat plângerile depuse de el împotriva terților pe care îi acuza că l-au agresat. Acesta invocă în substanță articolul 3 al Convenției sub contextul procedural. Această prevedere este formulată astfel:

« Nimeni nu poate fi supus torturii și nici pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante. »

A. Asupra admisibilității

1. Asupra plângerii penale privind evenimentele din 19 noiembrie 1999 (paragrafele 13-22 de mai sus)

61. Curtea constată că printr-o sentință din 17 decembrie 2002, tribunalul de primă instanță din București a pus capăt procesului penal din cauza absenței nejustificate a reclamantului și a fiicei sale la două audieri succesive .

62. Mai mult, din piesele de la dosar nu reiese faptul ca reclamantul a formulat un recurs împotriva acestei sentințe.

63. Rezultă că cererea referitoare la această plângere penală trebuie să fie respinsă, în aplicarea articolului 35 alineatele 1 și 4 ale Convenției, pentru neepuizarea căilor de recurs interne.

2. Asupra celorlalte plângeri penale

64. Curtea constată că cererea purtând asupra plângerilor penale privind incidentele din iulie 1999 și din 18 aprilie și 18 octombrie 2000 nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă nici un alt motiv de inadmisibilitate și o declară așadar admisibilă..

B. Asupra fondului

1. Tezele părților

i. Guvernul

65. Guvernul relevă că drept urmare plângerii depuse de reclamant la 19 noiembrie 1999 pe lângă comisariatul de poliție, o anchetă a fost realizată iar cererile supuse au fost examinate în mod serios de către autorități.

66. Conform Guvernului, majoritatea acestor demersuri nu au fost duse la bun sfârșit din cauza atitudinii reclamantului, care a refuzat să se prezinte la comisariatul de poliție și care nu a furnizat informații.

67. Guvernul adaugă că, în măsura în care apar anumite informații ale reclamantului și în care presupusele infracțiuni erau de competența tribunalului de primă instanță, afacerea a fost înscrisă pe rolul acestuia. Totodată, dată fiind absența manifestului de interes al reclamantului și ținând cont de prevederile legale asupra acestor infracțiuni, care acordă o importanță deosebită voinței părții lezate de a urma procedura penală, tribunalul a pus capăt acestui proces. .

68. Ancheta ar fi fost efectivă, în măsura în care demersurile autorităților ar fi vizat la verificarea veracității afirmațiilor reclamantului. Aceasta ar fi fost de asemenea eficientă, s-ar fi desfășurat într-un termen rezonabil și ar fi dus la rezultate tangibile. Ținând cont de atitudinea reclamantului, faptul că rezultatul anchetei nu a stabilit culpabilitatea persoanelor vizate nu ar fi privat ancheta de eficiență.

ii. Reclamantul

69. Reclamantul contestă argumentele Guvernului. Acesta constată că ancheta nu a implicat incidentul din 19 noiembrie 1999, ignorând celelalte fapte de care acesta se plângea, precum cele care au avut loc în iulie 1999, precum și agresiunile cărora le-a fost victimă în datele de 18 aprilie și 18 octombrie 2000.

2. Aprecierea Curții

70. Curtea reamintește că interdicția absolută înscrisă în articolul 3 al Convenției implică pentru autoritățile naționale datoria de a realiza o anchetă oficială efectivă atunci când o persoană pretinde, în mod « care poate fi apărat », că a fost victima acelor contrare articolului 3 și comise în circumstanțe suspecte, o astfel de obligație neputând în principiu să se limiteze doar la cazurile de tratamente rele aplicate de agenții de Stat (*M.ÎMPOTRIVA împotriva Bulgariei*, nr. 39272/98, alineatele 151 și 153, CEDO 2003-XII). Această anchetă trebuie să elucideze faptele și să identifice responsabili (*Filip împotriva României*, nr. 41124/02, alineatul 47, 14 decembrie 2006).

71. Astfel, autoritățile au obligația de a acționa imediat ce o plângere oficială este depusă. Un răspuns rapid din partea lor, atunci când este vorba de anchetarea bazată pe pretinderi de tratamente rele poate fi în general considerat drept esențial pentru a păstra încrederea publicului în principiul legalității și pentru a evita orice aparență de complicitate sau de toleranță referitoare la actele ilegale. Ori, toleranța autorităților față de astfel de acte nu poate decât să submineze încrederea publicului în principiul legalității și a adeziunii la statul de drept (vezi, în special, *97 membri ai Congregației Martorilor lui Iehova din Gldani și alți 4 împotriva Georgiei*, nr. 71156/01, alineatul 97, CEDO 2007-...).

72. În speță, Curtea constată că reclamantul pretinde că a fost agresat în iulie 1999 (paragraful 11 de mai sus) și apoi la 18 aprilie (paragraful 23 de mai sus) și 18 octombrie 2000 (paragrafele 25 și 26 de mai sus) și că a sesizat comisariatul de poliție sau parchetul cu privire la fiecare accident. Aceasta relevă de asemenea, cu privire la incidentele din 18 aprilie și 18 octombrie 2000, că caracterul ce poate fi apărat al pretinderilor interesatului decurgea din cele două certificate medicale din 12 și 18 octombrie 2000.

73. Totodată, Guvernul nu a prezentat informații cu privire la faptul că asupra cererii extrase din derularea anchetei consacrate incidentului din 19 noiembrie 1999, pe care Curtea o respinge drept inadmisibilă (paragrafele 61-63 de mai sus). În contradictoriu, acesta nu a făcut nici o referire la celelalte incidente..

74. Curtea relevă în această privință, că, deși reclamantul a informat autoritățile competente cu privire la preținsele încălcări, prin intermediul plângerilor sale, acestea s-au mulțumit să-l informeze, ca răspuns la cererile sale, că fuseseră acordate instrucțiuni polițiștilor pentru a proceda la o completare a anchetei. (paragrafele 12 și 29 de mai sus). În plus, Guvernul nu a furnizat informații sau documente care să demonstreze că fuseseră efectuate anchete cu diligență și că autoritățile judiciare s-au pronunțat asupra temei lor. (*Filip împotriva României*, menționat mai sus, alineatul 50).

75. Curtea conchide așadar că Statul nu și-a respectat obligația extrasă din articolul 3 al Convenției de a realiza o anchetă aprofundată și eficientă în ceea ce privește pretinderile formulate de reclamant legate de tratamentele aplicate de niște indivizi în iulie 1999 și în 18 aprilie și 18 octombrie 2000.

76. Prin urmare, a existat o încălcare a articolului 3 al Convenției sub context procedural.

II. ASUPRA PRETINSEI ÎNCĂLCĂRI A ARTICOLULUI 5 ALINEATUL 1 AL CONVENȚIEI

77. Reclamantul se plânge de faptul că a fost încătușat și condus cu forța, pentru alungarea sa de pe teritoriu, la centrul de tranzit al aeroportului, unde ar fi fost privat în mod neregulat de libertatea sa din 1 până la 17 august 2001. acesta invocă în esență articolul 5 alineatul 1 al Convenției, ale cărui părți pertinente sunt formulate astfel :

« 1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi privat de libertatea sa, exceptând cazurile următoare și conform legii :

(...)

f) dacă este vorba de arestarea sau de detenția regulate ale unei persoane (...) împotriva căreia este în curs l procedură de expulzare sau de extrădare . »

A. Asupra admisibilității

78. Curtea constată că cererea nu este în mod manifest nefondată în sensul articolului 35 alineatul 3 din Convenție . Aceasta constată prin urmare că nu există nici un motiv de inadmisibilitate. Se declară prin urmare cererea admisibilă.

B. Asupra fondului

1. Tezele părților

i. Guvernul

79. Guvernul subliniază că reclamantul a fost găzduit la centrul de tranzit al aeroportului în virtutea articolului 21 alineatul 3 din legea 123/2001. Acesta precizează că, chiar dacă legea în cauză nu prevedea posibilitatea contestării acestei măsuri, reclamantul ar fi putut să facă acest lucru în virtutea legii 29/1990 privind contenciosul administrativ.

80. Guvernul consideră în plus, că plasarea reclamantului în centrul de tranzit a reprezentat o privare de libertate conformă cu articolul 5 alineatul f) al Convenției . Acesta relevă faptul că interesatul a fost plasat în acesta în așteptarea expulzării sale și reamintește că, conform dreptului național, străinii care nu dispun de un permis de sejur valabil trebuie să părăsească teritoriul român. Dacă nu o fac din proprie voință, aceștia sunt alungați de pe teritoriu Alungarea este decisă de Ministerul Internelor. Străinii care nu pot să călătorească pentru că nu dispun de documente de călătorie , sunt plasați într-un centru special amenajat în acest scop.

81. Guvernul relevă că, la 1 august 2001, polițiștii au constatat că reclamantul nu dispunea de o viză valabilă. După ce au audiat interesatul, autoritățile au decis, din cauza faptului că nu avea pașaport, să-l conducă la centrul de tranzit.

82. Guvernul subliniază că la momentul plasării reclamantului în centru, o procedură de expulzare se afla în curs. Acesta adaugă că detenția era regulată în ceea ce privește dreptul intern. (*Dougoz împotriva Greciei*, nr. 40907/98, alineatul 54, CEDO 2001-II), și anume articolul 21 din legea 123/2001 potrivit căruia, dacă expulzarea nu este

posibilă din cauza absenței documentelor de călătorie, interesatul este plasat într-un centru de tranzit . Legea în cauză fiind publicată în Monitorul Oficial, Guvernul consideră că era accesibilă reclamantului. Acesta consideră în plus că aceasta era previzibilă, de vreme ce preciza autoritatea competentă pentru a lua măsura în chestiune, durata acesteia precum și posibilitatea de a contesta în fața jurisdicțiilor măsurile astfel luate. Pentru aceasta, Guvernul a furnizat în copie un exemplu de decizie judiciară (paragrafele 56-58 de mai sus). Potrivit acestuia, prevederile de drept intern permiteau așadar reclamantului să prevadă, într-un grad rezonabil în circumstanțele în speță, consecințele care decurg dintr-un act determinat.

83. Pentru Guvern, situația în prezenta cauză este diferită de cea a cauzei *Shamsa împotriva Poloniei* (nr. 45355/99 și 45357/99, alineatul 58, 27 noiembrie 2003), unde Curtea a conchis că faptul de a deține un individ într-o astfel de zonă pe perioadă nedeterminată și imprevizibilă fără ca această detenție să fie bazată pe o dispoziție legală concretă sau pe o decizie judecătorească valabilă, este în sine contrară principiului de siguranță juridică, care este implicit în Convenție și care constituie unul dintre elementele fundamentale ale statului de drept.

84. Citând cauza *Kaya împotriva României* (nr. 33970/05, alineatul 21, 12 octombrie 2006), Guvernul constată că durata măsurii luată în cauză, care nu a depășit optsprezece zile, este rezonabilă. Acesta consideră că prezenta cauză se diferențiază prin aceasta de cauzele sau de privarea de libertate în așteptarea expulzării pe o durată de doi ani și jumătate (*Singh împotriva Republicii Cehe*, nr. 60538/00, alineatul 62, 25 ianuarie 2005) sau o lună și jumătate (*Shamsa*, menționat mai sus, alineatul 46).

ii. Reclamantul

85. Reclamantul contestă argumentele Guvernului. Acesta pretinde că nu a primit nici o informație cu privire la motivele plasării sale în centrul de tranzit. Acesta consideră în plus că i-a fost pusă o capcană de către autorități, care au încercat să-l alunge din țară.

2. *Aprecierea Curții*

86. Curtea reamintește că ‘articolul 5 alineatul 1 prezintă lista completă a circumstanțelor în care indivizii pot fi privați de libertatea lor în mod legal, fiind bine înțeles faptul că aceste circumstanțe permit o interpretare redusă, de vreme ce este vorba de excepții la o garanție fundamentală a libertății individuale. (*Quinn împotriva Franței*, hotărâre din 22 martie 1995, seria A nr. 311, p. 17, alineatul 42).

87. În cazul de față, nimeni nu contestă că în perioada incriminată, reclamantul era deținut în așteptarea unei expulzări, în sensul articolului 5 alineatul 1 f) al Convenției . Această dispoziție necesită doar « o procedură de expulzare în curs. » ; prin urmare nu poate fi cercetat dacă decizia de expulzare inițială se justifică sau nu față de legislația internă sau de Convenție. În acest caz, articolul 5 alineatul 1 f) nu prevede aceeași protecție ca și ‘articolul 5 alineatul 1 c) (*Chahal împotriva Regatului Unit*, hotărâre din 15 noiembrie 1996, *Volum de hotărâri și decizii* 1996-V, pp. 1862-1863, alineatul 112 ; *Mohd împotriva Greciei*, nr. 11919/03, alineatul 19, 27 aprilie 2006 ; *Kaya*, menționat mai sus, alineatul 17).

88. Curtea reamintește că termenele « în mod regulat » și « conform căilor legale » care figurează în articolul 5 alineatul 1 fac referire în mod esențial la legislația națională și consacră obligația de a respecta normele de fond ca cele ale procedurii. Convenția necesită în plus, conformitatea cu orice privațiune de libertate în scopul articolului 5 :

protejarea individului împotriva arbitrariului (vezi, printre mulți alții, *Dougoz*, menționat mai sus, alineatul 54 ; *Mohd*, menționat mai sus, alineatul 20).

89. În acest scop, Curtea reamintește că solicitând ca orice privare de libertate să`fie realizată « conform căilor legale », articolul 5 alineatul 1 impune, în primul rând, ca orice arestare sau detenție să aibă o bază legală în dreptul intern. Totodată, aceste termene nu se limitează la a trimite la dreptul intern; acestea implică de asemenea calitatea legii; aceștia o doresc compatibilă cu preeminența dreptului, noțiune inerentă ansamblului articolelor Convenției . O calitate asemănătoare implică ca o lege națională care autorizează o privare de libertate să fie suficiente de accesibilă și precisă pentru a evita orice pericol arbitrar (*Amuur împotriva Franței*, hotărâre din 25 iunie 1996, *Volumul* 1996-III, p. 850, alineatul 50).

90. Dacă « regularitatea » detenției cu privire la dreptul intern este un element esențial (*Shamsa*, menționat mai sus, alineatul 48), Curtea constată în speță că articolul 21 alineatul 3 din legea nr. 123/2001 dispunea, la momentul evenimentelor, ca până la punerea în execuție a măsurii de alungare, străinii care nu dispunea de un document de călătorie și nici de mijloace financiare erau găzduiți în centre special amenajate. În plus, conform articolului 80 alineatul 3 al deciziei guvernamentale nr. 476 din 17 mai 2001 cu privire la aplicarea legii susmenționate, motivul reținerii precum și drepturile și obligațiile străinilor găzduiți în centre sunt comunicate acestora în scris.

91. Ori, în speță, din piesele de la dosar nu reiese că o astfel de comunicare scrisă a avut loc, chiar dacă era prevăzută de dreptul intern..

92. Prin urmare, documentul prin care direcția pentru înregistrarea informatizată a persoanelor a transmis direcției pentru străini propunerile cu privire la măsurile de luat în cazul reclamantului (paragraful 37 de mai sus), nu reprezintă decât un demers intern

între două direcții și nici un element de la dosar nu poate afirma că acest document a fost comunicat interesatului .

93. Curtea conchide că nici o decizie precizând motivul plasării reclamantului în centrul de tranzit și definind durata acestei plasări precum și drepturile și obligațiile interesatului nu au fost comunicate acestuia la momentul evenimentelor. În consecință, reclamantului nefiindu-i comunicate acestea, Curtea nu poate subscrie argumentul Guvernului potrivit căruia acesta ar fi avut posibilitatea de a contesta măsura litigioasă (paragraful 79 de mai sus). În orice caz, aceasta observă că decizia dată de Guvern în sprijinul tezei sale (paragraful 56-58 de mai sus) a fost pronunțată într-o cauză angajată ulterior detenției reclamantului în centrul de tranzit. În plus, Guvernul nu a furnizat nici un element de natură să dovedească că decizia denunțată, pronunțată în primă instanță, a devenit definitivă. Curtea consideră de altfel că o singură decizie nu este de natură să confirme existența unei jurisprudențe bine stabilite

94. Oricum ar fi, în absența comunicării prevăzute de dispoziția legală, Curtea consideră că detenția reclamantului nu era conformă cu cerințele dreptului intern. În consecință, nu se poate examina dacă dispozițiile legale care autorizează detenția în cauză erau suficient de accesibile și previzibile.

95. Curtea relevă în plus că detenția reclamantului a durat 17 zile, Ori, în cauza *Kaya*, invocată de Guvern, detenția în vederea expulzării interesatului nu durase decât o singură zi, termen pe care Curtea nu l-a considerat nerezonabil (*Kaya*, menționat mai sus, alineatul 21). În plus, în această ultimă cauză, reclamantul avea posibilitatea să conteste plasarea sa în centrul special (*Kaya*, menționat mai sus, alineatul 21), ceea ce nu era cazul în prezenta cauză.

96. Așadar, Curtea conchide că a existat în speță încălcarea ‘articolului 5 alineatul 1 f) al Convenției .

III. ASUPRA ALTOR PRETINSE ÎNCĂLCĂRI

97. În baza articolului 6 alineatul 1 al Convenției, reclamantul pretinde inechitatea procedurii implicând acordarea statutului său de refugiat (paragraful 40-43 de mai sus). Acesta se plânge de asemenea de contestarea sa printr-o sentință definitivă din 30 august 2001 a tribunalului de primă instanță din București, fără ca acesta să fie citat în jurisdicție

98. Curtea relevă că procedura purta asupra recunoașterii statutului de refugiat . Ori, deciziile referitoare la intrare, la sejur și la alungarea străinilor nu implică contestarea asupra drepturilor sau obligațiilor cu caracter civil ale interesatului, și nici nu au reper la fondul unei acuzări în materie penală îndreptată contra acestuia (*Maaouia împotriva Franței* [GC], nr. 39652/98, alineatul 40, CEDO 2000-X, și *Samir Saïd al Khadumi împotriva României* (dec.), nr. 35380/03, 18 octombrie 2005).

99. Rezultă că articolul 6 alineatul 1 din Convenție nu se poate aplica în speță. Așadar, această cerere trebuie să fie respinsă ca fiind incompatibilă *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției, în sensul articolului 35 alineatul 3 și 4 ale Convenției .

100. în baza articolului 6 alineatul 1 al Convenției, reclamantul se plânge de asemenea de emiterea procedurii consacrate litigiului locativ (paragraful 44-46 de mai sus).

101. În această privință, Curtea observă că reclamantul spune că a introdus apel împotriva sentinței din 18 noiembrie 1999 a tribunalului județean, dar că a renunțat ulterior la această acțiune.

102. Așadar, această cerere trebuie să fie respinsă, în aplicarea articolului 35 alineatul 1 și 4 ale Convenției, pentru neepuizarea căilor de recurs intern .

103. Reclamantul invocă în substanță articolul 8 al Convenției, pretinzând că, dacă s-ar fi îndepărtat de teritoriu, copiii săi riscuiau să nu mai aibă legătură familială, în măsura în care este singurul care se ocupă de ei.

104. În temeiul articolului 1 din Protocolul nr. 7, acesta se plânge de faptul că autoritățile române au încercat să-l înșele pentru a-l expulza, convocându-l la comisariatul de poliție și plasându-l ulterior la centrul de tranzit al aeroportului.

105. Curtea amintește faptul că prin « victimă », articolul 34 al Convenției desemnează persoana direct vizată de actul sau omisiunea litigioasă și că nu am putea deci să ne pretindem « victimă » a unui act lipsit, temporar sau definitiv, de orice efect juridic (*Benamar împotriva France* (dec.), nr. 42216/98, 14 noiembrie 2000, și *Sisojeva și alții împotriva Letoniei* [GC], nr. 60654/00, alineatul 92, CEDO 2007-...). Însă, aceasta observă că reclamantul nu s-a îndepărtat de teritoriu în acea zi. În consecință, el nu ar putea să se pretindă victima unei măsuri de îndepărtare atâta vreme cât o asemenea măsură este lipsită de caracter executoriu. (*Vijayanathan și Pusparajah împotriva Franței*, hotărâre du 27 august 1992, serie A nr. 241-B, p. 87, alineatul 46, și *Yildiz împotriva Germaniei* (dec.), nr. 40932/02, 13 octombrie 2005). În plus, dacă autoritățile române decid să îndepărteze persoana interesată din teritoriu, ele vor fi obligate, în virtutea articolului 81 al ordonanței de urgență nr. 194/2002, publicată în Buletinul Oficial din 27 decembrie 2002 și modificată prin legea nr. 482 din 10 noiembrie 2004, să îi înainteze acestuia un ordin de părăsire a teritoriului pe care acesta îl va putea contesta, în virtutea articolului 82 al aceleiași ordonanțe de urgență, în fața

Curții de Apel din București. Curtea constată în plus că o asemenea contestație suspendă executarea ordinului menționat mai sus.

106. Ea estimează în consecință că reclamantul nu are motive să se considere în prezent victimă a unei încălcări a articolului 8 al Convenției și 1 al Protocolului nr. 7.

107. Prin urmare aceste plângeri trebuie respinse ca fiind nefondate, în sensul articolului 35 alineatul 3 al Convenției .

108. Reclamantul invocă de asemenea articolul 3 din Protocolul nr. 7, însă fără a susține această plângere. Invocând articolul 14 al Convenției, acesta declară că autoritățile române l-au tratat într-o manieră discriminatorie comparativ cu fosta sa parteneră și cu terții care l-au agresat din cauza naționalității sale.

109. Curtea estimează că aceste plângeri sunt în mod evident nefondate și că trebuie prin urmare să fie respinse ca aplicare a articolului 35 alineatul 3 și 4 al Convenției .

110. Prin scrisorile din 27 și 30 aprilie și 7 mai 2007 care conțin observații ca răspuns la cele ale Guvernului, reclamantul declară, fără a invoca nici o dispoziție a Convenției sau a Protocoalelor sale, că centrul de tranzit semăna cu o închisoare. În plus, face următoarea descriere cu privire la imobilul în chestiune : « Etajul unde am fost deținut împreună cu alte patruzeci și cinci de persoane are o suprafață de aproximativ 200 m². Ferestrele erau sparte, erau muște și țânțari peste tot. Mizeria era de neimaginat. În baie, erau trei, patru chiuvete cu robinete care nu funcționau și trei, patru dușuri dintre care doar unul era în stare de funcționare. Toaletele erau murdare și podeaua era acoperită de urină. »

111. În măsura în care reclamantul se plânge de condițiile de detenție la centrul de tranzit al aeroportului, Curtea reține că plasamentul în cadrul centrului a luat sfârșit la

data de 17 august 2001, iar plângerea de care este vorba a fost ridicată prima oară, în substanță, prin scrisorile menționate mai sus.

112. În consecință, Curtea estimează că plângerea trebuie respinsă, ca aplicare a articolului 35 alineatul 1 și 4 al Convenției, pe motiv de nerespectare a termenului de șase luni.

IV. ASUPRA APLICĂRII ARTICOLULUI 39 DIN REGULAMENTUL CURȚII

113. Curtea constată că din scrisoarea din 13 decembrie 2005 a autorității pentru străini cat și din observațiile Guvernului (paragraful 47 și 48 de mai sus) reiese că autoritatea pentru străini ține cont de recomandările HCR conform cărora nu trebuie ca cetățenii irakieni să fie trimiși către Irak sau către țările vecine.

114. Neavând nici un motiv de îndoială că guvernul pârât se va conforma cu acest angajament, Curtea decide să pună capăt aplicării articolului 39 din regulament.

V. ASUPRA APLICĂRII ‘ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

115. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

„ În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Daune

116. Reclamantul solicită 500 000 euro (EUR) pentru daune materiale pe motivul întreruperii activității celor două societăți comerciale la care era asociat.

117 Reclamă în plus 15 000 000 EUR pentru daune morale datorate umilirilor, amenințărilor și agresiunilor pe care le-a suportat începând din 1999. Pretinde de asemenea ca cei doi copii ai săi au fost profund atinși de plasarea sa în centrul de tranzit. Aduugă că i-a fost imposibil să-și revadă părinții înainte de moartea acestora.

118. Guvernul consideră că pretențiile pecuniare ale reclamantului nu au nici o legătură cu pretinderile sale extrase din articolul 3 și 5 alineatul 1 f) al Convenției (*Shamsa*, menționat mai sus, alineatul 64, și *Singh*, menționat mai sus, alineatul 81). În plus, existența pretinsului prejudiciu material nu a fost suficient dovedită, în măsura în care reclamantul nu a furnizat nici un document justificativ în această privință.

119. Privind daunele morale, Guvernul relevă că suma solicitată de reclamant cu acest titlu este excesivă pentru jurisprudența Curții. Acesta face referire cu aceste afirmații la cazurile *Melinte împotriva României*, nr. 43247/02, alineatul 43, 9 noiembrie 2006, *Shamsa*, menționat mai sus, alineatul 65, *Singh*, menționat mai sus, alineatul 81, și *Kaya*, menționat mai sus, alineatul 65. El consideră în plus că nici o legătură de cauzalitate între preținsele încălcări și daunele morale suferite nu a fost stabilită.

120. Curtea constată că nu există legătură de cauzalitate între încălcările stabilite și daunele materiale preținse. În consecință, nu vede nici un motiv pentru a acorda reclamantului o astfel de despăgubire.

121. în schimb, consideră că absența unei anchete efective asupra violențelor suferite și plasării sale în centrul de tranzit Otopeni au cauzat reclamantului o nedreptate morală sigură care nu este reparată suficient prin constatările încălcării

122. Date fiind circumstanțele cauzei și statuând în echitate conform articolului 41, aceasta decide acordarea sumei de 2 000 EUR cu acest titlu reclamantului.

B. Costuri și cheltuieli

123. Reclamantul nu a solicitat rambursarea costurilor și cheltuielilor de judecată.

124. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care a solicitat acest lucru. Așadar, în speță, Curtea nu acordă reclamantului nici o sumă cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

125. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei procente.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. *declară*, cererea admisibilă extrasă din articolul 3 al Convenției în contextul său procedural, în ceea ce privește incidentele din iulie 1999 și din 18 aprilie și 18 octombrie 2000 ;

2. *declară admisibilă cererea extrasă din articolul 5 alineatul 1 f) al Convenției ;*
3. *declară cererea inadmisibilă pentru rest ;*
4. *admite că a existat încălcarea articolului 3 al Convenției ;*
5. *admite că a existat încălcarea articolului 5 alineatul 1 f) al Convenției ;*
6. *hotărăște să pună capăt aplicării articolului 39 din regulament ;*
7. *admite,*
 - a) în unanimitate, că statul pârât trebuie să achite reclamantei, în cele trei luni începând de la data la care hotărârea va deveni definitivă în conformitate cu articolul 44 alineatul 2 din Convenție, 2000 EUR (două mii euro) pentru daune morale,
 - b) că suma în chestiune va fi convertită în moneda Statului pârât la cursul de schimb aplicabil la data achitării și că este convenabil să se adauge orice sumă care poate fi datorată cu titlu de impozit. ;
 - c) că începând cu data expirării susmenționatului termen și până la vărsarea sumelor indicate acestea vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;
8. *respinge, cererea de satisfacție echitabilă pentru rest.*

Întocmită în franceză, apoi comunicată în scris la 14 februarie 2008 în aplicarea articolului 77 alineatele 2 și 3 din regulament.

Santiago QUESADA

Grefier

BOŠTJAN M. ZUPANČIČ

Președinte